

697 19. Febr. 1897. 2. Deb. af Lovf. om Statsborgerret.

haard Koft at æde sine egne Ord." Da det nu er første Trin paa Forslagets Gang til at blive til Lov, og Forslaget, naar det er behandlet her, ogsaa skal behandles i det andet Ting, mente jeg, at der maatte senere kunde blive Bejlighed til, at en saadan Endring kunde indsaettes, og jeg ønsker i dette Tilfaelde at forbeholde mig min fri Stilling.

Jeg indser eller tror i alt Fald, at Forslaget nok har sine Fordele, blandt andet skal jeg indrømme, at det kan være en Fordele, at vi saa mere ensartede Regler med andre Folk, særlig vore Naboer mod Syd og Nord, og der kan maatte ogsaa være noget i at lægge Afstammingsprincippet til Grund for Indfødsretten i Stedet for Fødestedprincippet — hvad dog for Resten i mine Øjne meget kan betvivles. — Tilgælede indrømmer jeg, at det for saa vidt kan være rigtigt at stille Kvinden under samme Regel som Manden i dette Forhold, men derimod mener jeg som sagt ikke, at man behøvede at stille sig saa ubilligt over for den danske Kvinde, naar hun gifter sig med en fremmed Mand, som man vilde gøre, hvis dette Lovforslag bliver ophøjet til Lov i sin nuværende Stikelse. — Det er altsaa ikke min Mening med mine Bemærkninger i Betænkningen saa lidt som med mine Udtalelser her, at jeg dermed vilde begrunde en Afstemning mod Lovforslaget, men jeg vil blot tage et Forbehold over for enkelte af Lovforslagets Bestemmelser, indtil vi siden se, hvordan Sagen udvikler sig.

Judenrigsministeren. (Hørring): Fordelen ved det foresliggende Lovforslag skalde navnlig ogsaa være denne, at man søgte at bringe Overensstemmelse imellem Reglerne for Indfødsretten i vort Land og i Nabolandene. Det er blevet fremhævet, at dette opnaas fuldt ud over for Sverige og ogsaa i store Træk over for Tyskland. Afstammingsprincippet og Reglen, at Kvinden ved Ægteskabet skifter Nationalitet, have været gennemførte der siden 1870. Men der er i Betænkningen fra et enkelt Medlem (H. N. Hansen) fremkommet en Bemærkning om, at anderledes skalde det stille sig i Norge, idet det siges, at i Norge er man hidtil ikke gaaet over til de ny af Kommissionen foreslaaede Regler. Dette beror paa

en Misforstaaelse. Naar man i Norge ikke har sluttet sig til det Forslag, som den skandinaviske Kommission havde udarbejdet, ligger det i, at man i Norge kort Tid i Forvejen havde faaet reformeret sine Regler angaaende norsk Borgerrret, nemlig ved en Lov af 21de April 1888, og denne Lov har allerede i sine Grundtræk fastslaaet de samme Regler, som Kommissionen kom til i sine Forslag. Der er Afstammingsprincippet gjort gældende, idet norsk Statsborgerret erhverves ved Fødsel af ægte Barn, hvis Faderen og Moderen have norsk Statsborgerret, og af uægte Barn, hvis dette er Tilfaeldet med Moderen, altsaa ganske den samme Regel, som indeholdes i vort Forslags § 1. Der er endvidere fastslaaet den Regel, at norsk Statsborgerret erhverves ved Ægteskab, nemlig af fremmed Kvinde, som gifter sig med en norsk Statsborger. Og med Hensyn til Fortabelsen af Statsborgerretten bliver Reglen den, at Ketten fortæbes ved, at man bliver Borger i en fremmed Stat, hvilket altsaa svarer til vor Regel i § 5, og endvidere derved, at man forlader Landet for bestandig, dog at der saa er givet den paa gældende en Afgang til at beholde den norske Statsborgerret gennem en Erklæring, der er gældende for 10 Aar, altsaa som ærede Medlemmer ville se, en Regel, der kommer nær op til den, som vi give i § 7. Saaledes var Norge stillet, forinden Kommissionen afsluttede sine Forhandlinger, og det er derfor ganske rimeligt, at det har taget Tid, inden man i Norge har besluttet sig til at optage Kommissionens Forslag, men det er altsaa ikke saaledes, at man i Norge har Regler, som væsentlig afvige fra dem, der ere foreslaaede af Regeringen. Det vil være i høj Grad tilfredsstillende, hvis man kan komme til Overensstemmelse mellem Landene i saa Henseende. Der har jo gentagne Gange været sølt Mangler ved det eksisterende Forhold, at vi her med Hensyn til Statsborgerrets Erhvervelse have Regler, der i saa høj Grad divergere fra dem, man kender andetsteds, og erfindes maa det ganske vist tillige, at de Regler, vi have i den Henseende, i Tidens Løb ere blevne antikkere. De Regler, man i saa Henseende følger i vore Nabolande, maa jo siges at stemme ganske anderledes med de nuværende Forhold, hvor